

SNY Z DĀ•LEK

ĀšterĀ½, 18 duben 2017

Nevím, zda osud je ovlivnĀ›n snem Ā•i naopak, Ā¾e sen mĀ-Ā¾e být ovlivnĀ›n naším osudem. Je velikonoĀ•ní nedĀ›livem mých snových pĀ™íbhĀ›hĀ- píší následující povídání - a ani nevím, zda se pro Kudlanku budou hodit. Snad posoudíte, a moĀ¾ná i pĀ™íhodíte vlastní snové záĀ¾itky. Budu rád...

První sen, moĀ¾ná snové bdĀ›ní, který mĀ›l snad vliv na osud naší dcery, se datuje o dobrých Ā•tyĀ™icet let zpĀ› bylo deset, mĀ›la váĀ¾nou srdeĀ•ní vadu. Byla operována v motolské nemocnici. V pĀ™edveĀ•er operace jsme byli úzkostí o Ā¾ivot dcery vyĀ•erpaní a unavení. Šli jsme si lehnout, ale spánek ne a ne nás osvobodit od napĀ›tí posledních týdnĀ™. UrĀ•itĀ› mĀ›j organismus podlehl, usnul jsem. V horeĀ•natém polospĀ•ku - polobdĀ›ní mĀ›l jsem jediné pĀ™ání. DceĀ™i pom! Napadla mne myšlenka, jak dcerce pomoci.... modlitba! Modlitba k Matce PĀ™írodĀ›. Modlil jsem se, dle mých pĀ™edstav celou noc a potom i další hodiny, dny a týdny, dokud dcerka nebyla propuštĀ›na domĀ™ Ā¾ivá a zdravá. Dnes má dva dospĀ›lé syny a plnohodnotný Ā¾ivot.

Další pĀ™íbhĀ›h nás posune na zaĀ•átek devadesátých let minulého století. Osud tomu chtĀ›l, ocitnul jsem se ve špitále. Selhala mi ledvina a musela být odstranĀ›na. Nemocnice byla mým domovem tĀ™i Ā•tvrťĀ› roku. Váha ukazovala sotva padesát kilo. HoreĀ•ky a bolesti umocĀ™ovaly pocit, Ā¾e Ā¾ivot z mého tĀ›la uniká pomalu, ale jistĀ›.

Jedné horeĀ•naté noci stojím na bĀ™ehu Ā™eky. V loĀ•ce sedĀ›li moji rodiĀ•e, které náš dobrý PĀ™evozník jiĀ¾ d pĀ™evezl na druhý bĀ™eh. LoĀ•ka se od bĀ™ehu stále vzdalovala, rodiĀ•e se usmívali a mávali, dokud ji nepohltil opar nad Ā™. Nemohl jsem poznat, zda mávají, abych ještĀ› zĀ™ stal, Ā•i abych je následoval… Po této snové pĀ™íhodĀ› se mĀ›j zdravotní stav zaĀ•al lepšit. JeštĀ› to nĀ›jaký pátek trvalo, ale vše dobĀ™e skonĀ•ilo. Dodnes má pĀ™esvĀ›dĀ•ení, Ā¾e rodiĀ•e usoudili, Ā¾e mĀ›j Ā•as ještĀ› nenastal a nechali mne na bĀ™ehu Ā¾ivota.

Zatím poslední snový záĀ¾itek byl do mých vzpomínek zasunut pĀ™ed tĀ™emi roky. JiĀ¾ delší dobu neteĀ™ marod dost dlouho, neĀ¾ ji postavili pĀ™ed zprávu, která vyrazila dech nám všem. PokroĀ•ilé stádium rakoviny s metastázemi. PĀ™vodnĀ› si zaĀ•ala léĀ•it poranĀ›ný palec pravé ruky. Nechci a ani nemohu vzpomínat na její utrpení duševní i tĀ›lesné. Trápila se tĀ™i roky. LéĀ•ení byla houpaĀ•ka. Jednou tak, podruhé onak. Ā€easto jsem s ní telefonoval nebo skypoval. Poslední dobou se cítila i vypadala lépe. JiĀ¾ si nepamatuji, kdy mi volala její dcera Bohdanka - myslím, Ā¾e to byl Ā•tvrtek Ā•j pátek. Mamce se zaĀ•alo daĀ™it lépe. Dokonce i nĀ›co pojedla. A lékaĀ™i usuzují, Ā¾e nemoc stagnuje a vypo, Ā¾e i mírnĀ› ustupuje. NeteĀ™ i Bohdanka byly plně optimistmu. NeteĀ™i oznámili, Ā¾e v pondĀ›lÍ ji pĀ™esunou. Bude nové léĀ•ebné metody, zvané „americká“. Ovšem, osud bývá – ne, nenapadá mne slušné slovo. Z nedĀ›le na pondĀ›lÍ jsem usnul jako špalek. VĀ›Ā™te, byla to úleva. V noci ve spĀ•ku mne neteĀ™ navštĀ›vila… Byla smutná, ale klidná. Sedla si ke mnĀ›, vzala za ruku a pevnĀ› stiskla. NĀ›Ā¾nĀ› se usmála a sdĀ›lila, Ā¾e: „Kájo, mám tĀ› ráda a pĀ™išla jsem se s tebou rozlouĀ•it. JiĀ¾ se neuvídíme.“ JeštĀ› jednou mou ruku silnĀ› stiskla, tak silnĀ›, Ā¾e jsem se probudil. Ten stisk jsem stále na ruce cítil, ale pokoj byl prázdný. Nikde nikdo. V pondĀ›lÍ kolem poledne pĀ™išel telegram. Bohdanka psala, Ā¾e její maminka odešla s andĀ›lem k StvoĀ™iteli. Pro mé slzy telegram Ā•etla manĀ¾elka. ChtĀ›l bych vĀ›Ā™it, Ā¾e Ā¾ivé sny mne na dobu budou mítet. -doktor-